

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.62/2018/18.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2018. április 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2017. november 10. napján kihirdetett 25.B.567/2016/35. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a T.93/16. számon 1. tétel alatt kezelt 4 db mintát megsemmisíteni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 5000 (ötezer) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás

I.

A Debreceni Törvényszék vádlottat:

- testi sértés büntettének kísérlete [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat),
- magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (1), (2) bekezdés, (4) bekezdés],
- folytatólagosan elkövetett zaklatás büntette [Btk. 222. § (1), (3) bekezdés a) pont] és
- folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége [Btk. 222. § (1), (2) bekezdés a) pont]

miatt halmazati büntetésül - mint erőszakos többszörös visszaesőt - 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

II.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a testi épség elleni cselekmény enyhébb minősítése és a büntetés enyhítése érdekében (35. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal 1-2. bekezdés).

A vádlott a jogorvoslatát írásban részletesen indokolta, melyben a sértetti és a tanúvallomások ellentmondásosságára is hivatkozva büntetőjogi felelősségét csak a magánlaksértésben és garázdaság elkövetésében ismerte el. Tévesen került terhére megállapításra az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete, e körben utalt az orvos szakértői véleményre is (12. számú másodfokú irat).

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 442/2016/5-I. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat alaptalannak tartva a támadott ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezésekre tett észrevételében foglaltakkal egyezően az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a jogorvoslatát fenntartotta. Elsősorban az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete és a zaklatás büntette vonatkozásában a vádlott felmentését indítványozta azzal, hogy vizsgálandó, miszerint a magánlaksértés törvényi tényállási elemei teljes mértékben megvalósultak-e, illetve a szakértői bizonyítás felderítetlensége miatt az életveszélyt okozó testi sértéssel összefüggő tényállás folytán indokolt lehet az ítélet hatályon kívül helyezése is. A vádlott marasztalása esetén másodlagosan a büntetés enyhítését tartotta indokoltnak.

A vádlott az utolsó szó jogán védőjéhez csatlakozva a védelmi fellebbezés szerint kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

III.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban Be.) 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdésében meghatározott tényálláshoz kötöttség elvéből eredően a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes megítélése szempontjából jelentős bizonyítékokat mindkét tényállás tekintetében megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika törvényei szerint hibátlanul értékelte. Vizsgálta a vádlottnak a büntetőjogi felelősségét nagyrészt elhárító vallomását, a cselekményről érdemben és hitelt érdemlő módon vallomást tevő sértettek tanúvallomását, a tanúvallomásokat alátámasztó közvetett bizonyítékokat, a szakértői bizonyítás anyagát és a releváns okiratokat. A bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelését követően nagy gondossággal eljárva - szem előtt tartva az ártatlanság vélelmének elvét és azt, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tények a vádlott terhére nem értékelhetők - az előzményi tények, a fő cselekményeket átkötő részlettények és a központi tényelemek tekintetében is megalapozottan állapította meg a tényállást.

Miként az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, a vádlott, de sértett is részben ellentmondó vallomásokat tett. A törvényszék azonban a döntő bizonyítékok gondos mérlegelése után nem tévedett, amikor a tényállást alapvetően a váddal egyezően állapította meg, indokát adta, hogy egyes bizonyítékokat mely részében és milyen okból fogadta el, míg más részeket miért nem talált megfelelőnek az ítéleti tényállás megállapításához. Indokolási kötelezettségét igen részletesen és meggyőzően teljesítette. Megjegyzendő azonban e körben, hogy szükségtelen az egyes vallomások jegyzőkönyvi részletességű ítéletbe foglalása, mely megnehezíti az ítélet áttekinthetőségét. Elegendő a vallomások lényegére utalni a megfelelő indokkal, hogy mely bizonyítékokat fogad el a bíróság és melyeket nem.

A vádlott a tényállást elsősorban a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta, mely a tényállás megalapozottsága és a tényálláshoz kötöttség szabálya folytán eredményre nem vezethetett. A bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló és értékelő elsőfokú bíróság minősül ugyanis a ténybírósnak. A logika törvényeinek és a tudomány állásának, valamint az élettapasztalatnak megfelelő elsőbírósági bizonyíték-értékelés a fellebbezési eljárásban nem mérlegelhető felül. A tényálláshoz kötöttség elve alól az egyik fő kivétel, ha a tényállás megalapozatlan. A felülbírált ítélet azonban megalapozatlansági hibában nem szenved. A vádlott perorvoslatának indoklásában nem jelölt meg olyan bizonyítékot vagy tényt, mely megkérdőjelezné az elsőfokú bíróság törvényes bizonyíték-értékelő és ténymegállapító tevékenységét. Irányadó ez a védői perbeszéd indokaira is, az orvos szakértői bizonyítás is teljes körű volt, felderítetlenséget a másodfokú bíróság nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság - a büntethetőségi akadály hiányára is figyelemmel - törvényesen vont következtetést a *vádott bűnösségére* és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A védelem fellebbezésében az I. tényállás tekintetében vitatta a cselekmény minősítését. Az elsőfokú bíróság azonban a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásaiban foglaltakat szem előtt tartva az alanyi és tárgyi tényezők gondos értékelése után vont következtetést a vádlott elkövetéskor aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára és nem tévedett, amikor az elkövetési magatartás részleteit, különösen a tárgyi tényezőket (az erőbehatások számát, mértékét, nem irányzott voltát) vizsgálva azt állapította meg, hogy a vádlott a testi épség megsértése kapcsán egyenes szándékkal, míg az életveszélyes eredményre nézve eshetőleges szándékkal cselekedett. Enyhébb minősítés megállapítására, figyelemmel a használt eszköz veszélyes voltára is tekintettel, nem volt törvényes lehetőség, de helyes abban is az elsőfokú bírósági döntés, hogy nem került sor az ölési szándék rögzítésére, mert a feltárt tényalapok arra nem engednek biztonsággal következtetni.

Megfelel a törvénynek az I. tényállásban a házi jogot sértő cselekmény, valamint a II. tényállásban a 2 rendbeli zaklatás minősítése is, mely bűncselekmények megállapíthatóságának a perjogi és anyagi jogi feltételei is fennálltak. Erről a törvényszék szintén részletes indokolást adott, melynek kiegészítése, helyesbítése nem szükséges. A másodfokú bíróság nem osztotta a védelmi érveket, hogy az utóbbi két bűncselekmény törvényi tényállásai nem teljesek. Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú ítélettel valamennyi cselekmény minősítése törvényes.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott a jelen ügyben felülbírált bűncselekményeket erőszakos többszörös visszaesőként követte el.

Az erőszakos többszörös visszaeső az a többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követ el. Elsőként azt kellett vizsgálni, hogy a vádlott többszörös visszaesőnek minősül-e a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. b) pontja értelmében. A többszörös visszaesés az iratok tartalma alapján helyesen megállapított tények tükrében egyértelműen rögzíthető. A visszaesést megalapozó ügyekben is személy elleni erőszakos bűncselekmények (Btk. 459. § (1) bekezdés 26. k) pont) miatt ítélték el a vádlottat. A jelen ügyben elbíralt harmadik bűncselekmény is személy elleni erőszakos jellegű, figyelemmel a Btk. 459. § (1) bekezdés 26. c) pontjára. Ennek megfelelően az erőszakos többszörös visszaesés valamennyi törvényi tényállási eleme megvalósult.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta. Az időmúlás azonban érdemben nem enyhít, mint ahogy külön nem súlyosít maga az erőszakos többszörös visszaesés sem, mert súlyosítónak figyelembe vétele a törvény által előírt igen komoly jogkövetkezmények folytán kétszeres értékelést jelentene. A vádlott volt hozzátartozói sérelmére követette el a bűncselekményt, így a hozzátartozó sérelmére elkövetés enyhítőként megjelölésére nem volt alap. Ettől függetlenül a bíróság a bűnösségi körülményeknek megfelelő nyomatékot tulajdonítva a vádlottal szemben törvényes szabadságvesztést büntetést szabott ki, mely eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, lényeges enyhítésére ezért nem kerülhetett sor, a védelmi fellebbezés e körben sem volt alapos. E büntetés inkább enyhe, súlyosítására azonban a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában - a súlyosítási tilalom szabályai folytán - nem volt törvényi lehetőség.

Az elsőfokú ítéletnek a szabadságvesztés büntetésre vonatkozó indokolása kapcsán az ítélet tábla megjegyzi, hogy a Btk. 81. §-ának alkalmazása nem eredményezheti, hogy az erőszakos többszörös visszaesőre vonatkozó rendelkezések a halmazatban lévő olyan bűncselekményre is kihatással legyenek, melyek tekintetében a szigorúbb büntetőjogi értékelés feltételei nem állnak fenn. Bűnhalmazat esetén először ezért azt kell értékelni, hogy a halmazatban lévő bűncselekményt erőszakos többszörös visszaesőként követték-e el, s a halmazati büntetést csak ezen értékelés elvégzése után, az így felemelt büntetési tételeket alapul véve kell kiszabni. Az erőszakos többszörös visszaesővel szemben az életfogytig tartó szabadságvesztést bűnhalmazat esetén csak akkor lehet - de akkor kötelező - kiszabni, ha a bűncselekmény büntetési tételének felső határa a húsz évet nem a halmazati büntetésre vonatkozó szabályok, hanem kizárólag az erőszakos többszörös visszaesésre tekintettel, a Btk. 90. § (2) bekezdése alapján haladná meg [a Btk. 81. § (4) bekezdését módosító 2015. évi LXXVI. törvény 19-22. §§-aihoz fűzött miniszteri indokolás].

Jelen esetben ezen felemelt felső határ 16 év, így valóban nem volt lehetőség az életfogytig tartó büntetés kiszabására. A halmazati szabályok szerint egyébként 20 évet valóban meghaladó felső

határ első fokú ítéletben való rögzítése folytán szükséges volt az indokolás kiegészítése, függetlenül attól, hogy a súlyosítási tilalom egyébként a büntetés vádlott terhére való megváltoztatását kizárta.

A közügyektől eltiltás alkalmazása és mértéke is megfelel a törvénynek.

Az elsőfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése értelmében helyesen döntött az előzetes fogvatartás beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátásból való kizárásról, nagyrészt a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A 4 db minta - mint anyagmaradványban megnyilvánuló tárgyi bizonyíték - iratok melletti kezelésére azonban nincs megfelelő törvényi ok. A lefoglalás megszüntetése helyes, azonban a Be. 155. § (8), (9) bekezdésének alkalmazásával az értékkel nem bíró, a bűnügyi irathoz megfelelően jellege folytán egyébként sem csatolható, szakértői vizsgálatot már egyértelműen nem igénylő mintákat meg kell semmisíteni, ezért a másodfokú bíróság e körben módosította az elsőfokú bíróság döntését.

IV.

A kifejtettekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a Debreceni Törvényszék ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével kapcsolatban felmerült és a bűnösnek kimondott vádlottat terhelő bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2018. április 18.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Gömöri Olivér sk. előadó bíró, az aláírásban akadályozott Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. bíró helyett is: Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 25.B.567/2016/35. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2018. április 18.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő